

Sygn. akt II KK 447/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Rafał Małarski

SSN Włodzimierz Wróbel

Protokolant Małgorzata Sobieszczańska

w sprawie J. K.

ukaranego z art. 92a Kodeksu wykroczeń

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 24 stycznia 2018 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 8 czerwca 2017 r., sygn. akt VI Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 27 września 2016 r., sygn. akt II W (...),

**1. uchyla wyrok Sądu Okręgowego w W. oraz utrzymany nim
w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. i na podstawie art. 5 § 1
pkt 4 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia umarza
postępowanie w sprawie J. K. o czyn z art. 92a Kodeksu
wykroczeń;**

**2. stwierdza, że wydatki związane z rozpoznaniem kasacji
ponosi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 27 września 2016 r., sygn. II W (...) Sąd Rejonowy w W. uznał obwinionego J. K. za winnego tego, że w dniu 14 listopada 2014 r. w miejscowości L., prowadząc samochód BMW nr rej. (...) z prędkością 107 km/h nie zastosował się do ograniczenia prędkości do 90 km/h wynikającego z przepisu art. 20 ust. 3 pkt 1 lit. d ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, czym wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 92a Kodeksu wykroczeń i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 500 zł grzywny.

Obwiniony zaskarżył powyższy wyrok w całości. Jego apelację rozpoznał Sąd Okręgowy w W. w dniu 8 czerwca 2017 r. Zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.

Na podstawie art. 110 § 1 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł kasację na korzyść J. K.. Zarzucił wyrokowi rażące naruszenie prawa procesowego, tj. art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w., polegające na rozpoznaniu apelacji obwinionego i utrzymaniu w mocy zaskarżonego orzeczenia, pomimo, że na etapie postępowania międzyinstancyjnego, tj. z upływem dnia 14 listopada 2016 r. nastąpiło przedawnienie orzekania w sprawie zarzuconego J. K. wykroczenia, co obligowało Sąd drugiej instancji do uchylenia wyroku Sądu merytorycznego i umorzenia postępowania z powodu zaistnienia negatywnej przeszkody procesowej, o której stanowi art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w.

Skarżący wniósł w konkluzji o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu pierwszej instancji i umorzenie postępowania wobec obwinionego z powodu przedawnienia orzekania.

Sąd Najwyższy zważył:

Kasacja jest zasadna w stopniu oczywistym i jako taka została uwzględniona w trybie art. 535 § 5 k.p.k. na posiedzeniu bez udziału stron.

Trafna jest argumentacja zawarta w uzasadnieniu kasacji, wskazująca na to, że do dnia 31 maja 2017 r. przepis art. 45 § 1 Kodeksu wykroczeń, regulujący kwestię przedawnienia karalności wykroczeń, obowiązywał w następującym

brzmieniu: „karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu”. W realiach sprawy oznaczało to, że karalność wykroczenia zarzucanego J. K. ustała z upływem 2 lat od daty, w której miało być ono popełnione, tj. z dniem 14 listopada 2016 r. W tym czasie wyrok uznający popełnienie wykroczenia przez obwinionego nie był prawomocny. Toczyło się postępowanie międzyinstancyjne.

Z dniem 1 czerwca 2017 r. treść art. 45 § 1 Kodeksu wykroczeń uległa zmianie. Weszła w życie ustawa z dnia 23 marca 2017 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2017.966). W art. 2 tej ustawy przyjęto nowe brzmienie art. 45 k.w, zgodnie z którym karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu”. Zarazem w art. 6 powołanej ustawy stanowi się, że do czynów popełnionych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy o przedawnieniu zawarte w ustawie, o której mowa w art. 2, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, chyba że termin przedawnienia już upłynął.

Skoro zatem okres przedawnienia wykroczenia zarzucanego J. K., liczony według przepisów obowiązujących do dnia 31 maja 2017r., upłynął z dniem 14 listopada 2016r. (2 lata od daty czynu), to przepis art. 45 § 1 k.w. w nowym brzmieniu nie mógł być w niniejszej sprawie zastosowany. Powinnością Sądu Okręgowego było uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania w myśl art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w., z uwagi na przedawnienie orzekania. Wyrok tego Sądu utrzymujący w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji jest zatem obarczony bezwzględną przyczyną odwoławczą wymienioną w powołanym przepisie.

Uchybienie wskazane w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w. mieści się w ustawowej podstawie zaskarżenia kasacją prawomocnego orzeczenia w sprawach o wykroczenia (art. 111 k.p.w.). Stwierdzenie tego uchybienia w niniejszej sprawie przesądziło o uchyleniu przez Sąd Najwyższy wyroków Sądów obu instancji i umorzeniu postępowania w sprawie obwinionego J. K. na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w.

O poniesieniu przez Skarb Państwa wydatków w postępowaniu kasacyjnym
orzeczono na podstawie art. 638 k.p.k.

r.g.